

Ա.

Գարձեր եմ ես միջոցին մէջ դարեր, դարեր, դարեր անվերջ
 Հասեր մինչեւ Միզամածի մ'
 մաս եմ կազմեր Ասդի մ'անելէջ:

Օր մ'ալ, միլեառ սարիներ ետ, զատուեր եմ ես անկէ յաւէս,
 Ինչպէս հրեւսակ մը ապըսամբ փախեր եմ վար Մայր երկրին հետ:

Ու չեմ գիտեր որքան ասեմ հալած նիւթի այդ բառսին
 Մէջ եմ կեցեր, յամառօրէն սակայն ձրգներ եմ ես լոյսին:

Տառապեր եմ անհունօրէն, բայց վերջապէս հասեր անոր,
 Ու քալեր եմ դարերն ի վեր յաւերժական իբր Ուխտաւոր:

Խոցուեր եմ ես անծայր համբուս՝ յօռնուեր եմ հազար անգամ,
 Մինչեւ հասեր եմ ես ՄԱՐԿՈՒՆ, մինչեւ առեր Սիրոյ Պատգամ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

 * * *
 Կանգնած սրտում է կանաչ եղեւնին,
 Այնինչ լոյսերը ցնծում են վրան.
 Անտառ է ուզում տնայնացի եղեւնին,
 Ոսկէ լոյսերը չեն յուզում նրան:
 Շուրջը թնկում է ուրախ նոր սարին,
 Մարդիկ խմում են եւ անհոգ պարում,
 Այնինչ լալիս է միմալ եղեւնին,
 Իր մայր անտառն է նա մտաբերում...
 ՅՈՎ. Հ. ՇԻՐՈՂ